

ΝΥΧΤΟΜΑΧΟΙ

ΑΝΑΡΗΣ.

KΗ νύχτα ζώνει τοὺς συντρόφους 'σ τὴν ἀκρογιαλία. Ποιὸς ζέρει τί ὥρα εἶναι; Τίποτα δὲ φάίνεται: 'σ τὸν οὐρανὸν καὶ 'σ τὸ πέλαγο. Καὶ τὸ χράβι τ', ἀραγμένο, ποῦ περιμένει τὸ ἔκεινηκα, δὲ γράζει πουθενὰ κι' αὐτὸ μέσ', τὰ βραχία σκοτάδια. "Ισως καὶ δέν ύπάρχει ὀλότελα. Τὰ μάτια τῶν συντρόφων τοῦ κάκου τ' ἀναζητοῦν. Νύχτα ἀπὸ τὴν κόλασην βραχιλέντη!

'Απόγειος ἄνεμος φυσάει καὶ μεγαλώνει ἀγάλι: γάλι. Βροχῆς φοβέεισμα κρέμεται 'σ τὸν οὐρανό. Τὸ παλαμάρι, τὸ δεμένο απ', τὸ παλιὸ κανόνι, τρίζει ἀθώρητο, βογγάει καὶ φοβερίζει. Θέλει νὰ λευτερωθῇ. Μαντεύεται μὲ τὸν τριγμὸ τὸ τέντωμα τῆς δύναμης καὶ τῆς ὄργης του.

'Αργῆς ή θάλασσα βραχία νὰ μουρμουρίζῃ. Νοιΐζεις πῶς εἴται τὸ ρουγχαλητὸ στοιχεῖο ποῦ ἀποκοινήθηκε. Κι' ὅμως τώρα εἶναι ποῦ ἔμπνάει ή θάλασσα. Κ' εἶναι ἄγριο τὸ ἔύπνημά της, ὅπως ὁ ὑπνος της εἶναι βρεύς.

"Εναὶ θρέτημα πεισ δυνατό, κάτι σὰν ἀνυπόμονων ψυχῶν ἀνάδευκτη στρώνεται ἀπὸ τοὺς ἴσκιους, ποῦ σθύουν 'σ τὸ σκοτάδι, εἰτε παράπονα· ἔφωνητὰ θύτερα παράφορα σὰ νὰ φικάλια εἰτε παράπονα· ζεφωνητὰ θύτερα παράφορα σὰ νὰ φιλονικοῦν πολλοὶ η νὰ φοβερίζωνται κι' ἄξερνα ἔνας χτύπος βροντερέφωνος, ποῦ φέρνει ἀμέσως τὴν γαλήνη 'σ τὴν τριχυμία:

— "Ευπρός! Κι' ὅποιος θέλει ἀς ἔρθῃ!

Εἶδες, θύτερο ἀπὸ τὸν κεσσανό, πῶς μένει ὁ ἀγέρχας σύντρομος σὰ νὰ προσμένῃ κάτι, ισως δεύτερο γιτύπημα τοῦ θυμωμοῦ τοῦ οὐρανοῦ; "Ἐπτσι, ἀφοῦ ἔσθυσε κι' ὁ ἦγρος τῆς κραυγῆς ἔκεινης, λούφχει κάθι ἐνάντιο μίληρυ, σὰ νάθελε νὰ ἔμακούσῃ τὸ τράνταγμά της. "Ομως, σιωπή καὶ βούβη πειά! Κανεὶς δὲ τὸ τράνταγμα της. "Ομως, σιωπή καὶ βούβη πειά! Κανεὶς δὲ τὸ τράνταγμα της. "Ομως, σιωπή καὶ βούβη πειά! Κανεὶς δὲ τὴς τὸ σκάσιμο μ' ἔνα του λόγο.

Πρώτος, ήσυχος τώρα ό Καπετάνιος, ἀφοῦ σκόρπισε κάθε λόγιασμα δισταχτικό (κι' ὅγι δειλῶν γονάτισμα) ἀπὸ τοὺς συντρόφους, μπαίνει 'σ τὴ βάρκη. Κι' ἀμίλητοι κ' ὑπάκουοι μπαίνουν κ' οἱ συντρόφοι.

Σὲ λίγο τοὺς δέχεται τὸ καράβι ἄφωτο, ἄλαλο. Σέρνουν τὰ παλαιμάρια. Ἀπλώνουν τὰ πανιά. Καὶ μὲ τὸ κίνημά τους ξεσπάει τὸ βροχογάλαζο. Ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε κατακέφαλα κάμποση ὥρα, ἐπαψε τὸ κακό. Καὶ τότε ἀρχίσε ἀνεμοζάλη νὰ τοὺς δέρνῃ ἀφάνταστη. Τ' ἄγριο τὸ κῦμα τοὺς ραπίζει πότε 'σ τὰ πλευρά, πότε 'σ τὴν πλώρη. Πότε πλανερὸ ἀκολουθεῖ τῆς πρύμης τους τ' ἀγγάρια.

"Αξαφνα τὸ κῦμα πέφτει κ' ἡμερώνει. Κάποιον ἀναστριμὸ μοιάζει νὰ παισνῇ ἡ τρικυμιά. "Ομως ὁ οὐρανὸς ἀπάνου μένει πάντα σκοτεινός, ἀθώρητος οὐρανός. "Αγνωστες φοβερέες κρύβει ἀκόμη μέσα του. Καὶ ποῦ τάχα θὰ φέρῃ τοὺς νυγτοπόρους ἡ ἀπόφαση αὐτή, ἡ ἀλύγιστη, τοῦ Καπετάνιου;

Μένει ἀτάραχος αὐτὸς κοντὰ 'σ τὸ δαιάκι. Ξέρουν οἱ συντρόφοι πῶς εἰν' ἔκει, κι' ἀς μὴ τὸν βλέπουνε. Νοιώθουν πῶς ἀγρυπνάει ἀπάνωθέ τους. 'Η ματιά του εἶν' ἄξια νὰ τρυπήσῃ τὰ τρισκότειδα κόλαστης καὶ πέρα νὰ περάσῃ. Κι' ὅμως ἡ νύχτα τούτη εἶναι τόσο φοβερή, ποῦ κάθε ναύτης θάταν ἔτοιμος νὰ διώξῃ τὴν ἐλπίδα ἀπ' τὴν καρδιά, γιὰ ν' ἀγκυλιάσῃ ὅσα φυντάσματα φριγτὰ θὰ τούφερεν ἡ φαντασία του.

"Αξαφνα μιὰ φωνὴ ἀπόκουφη, τρεμουλικαστή, ἀκούγεται κοντὰ 'σ τὴν πρύμη. "Ολοι οἱ συντρόφοι, οἱ ἀτρομοι, βουθοὶ λουφάζουν σκορπιστοὶ ἀπάνου 'σ τὸ κατάστρωμα. Κι' ὁ πειὸς δειλὸς εἶναι τώρα κι' ὁ πειὸς ἄφοβος ἀπ' τοὺς γενναίους ἔκει μέσα. Ἀφοῦ τολμάει 'σ τὸν Καπετάνιο ἀντίκρου νὰ σταθῇ. Κι' ὁ δειλὸς μιλεῖ! Κ' οἱ συντρόφοι προσμένουν τὴν ἀπόφαση τοῦ Καπετάνιου.

— Εἰν' ἡ γνώμη ὀλουνῶνε μας, Καπετάνιε, νὰ γυρίσωμε. Μ' ἔστειλαν γιὰ τελευταία φορὰ νὰ σοῦ τὸ 'πῶ. Μὲ τέτοιον καριό, μὲ τέτοια νύχτα δὲ θὰ φέρωμε σὲ τέλος τὸ σκοπό μας. "Η θὰ πέσωμε δέξια νὰ χαθοῦμε, ηθὰ βρεθοῦμε 'σ τὰ χέρια τῶν ὄχτοῶν. "Οπως εἰν' ἀραγμένοι βρυθὰ 'σ τὸν κάρφο, εἴν', ανεύρετοι μὲ τέτοια νύχτα. Καὶ πῶς θὰ βγοῦμε 'κειθε, ἀν μᾶς πάρῃ ἡ μέρα; Καὶ τί μᾶς ἀναγκάζει νὰ μὴν καταπιαστοῦμε ἄλλη φορὰ δι', τι ἀπόψε δὲ μποροῦμε; 'Η παληκαριά μας δὲ μᾶς ἄφησε. Καὶ ζέρεις ἀν ἔχομε τὸ φόβο σύντροφό μας. Τὸ θάνατο δὲν τὸν ψηφήσαμε ποτέ. "Ομως εἶναι καὶ παράλογο νὰ τρέγωμε νὰ τὸν ζητᾶμε. Αὐτὰ λὲν οἱ συντρόφοι.

— Εσὺ τὰ λὲς αὐτά, δειλέ! Δειλὸς κι' ὅποιος συφώνησε

μαζί σου (βροντάει ή τρανταχτή φωνή). 'Εσένα τώρα σὲ πι-
στεύω. Κ' εις', έλευτερος νὰ φύγης, ἀν μπορῆς! Μὰ θέλω κι',
ὅποιος ἄλλος εἶναι μὲ τὴ γιώμη σου, νάρθη μπροστά μου, ἐδῶ,
καὶ νὰ τὸ 'πῆ κι' αὐτός. Κι' ἀς μὴν τὸ βλέπω ἑγώ τὸ πρό-
σωπό του! Κι' ἀς γίνη ἀγνώριστη ἡ φωνή του! Νὰ τὸ 'πῆ
καὶ νὰ φύγῃ!

Νέκος 'σ τὸ κατάστρωμα! Πρέπει νᾶναι τρομερώτερη ἡ μα-
τὶα τοῦ Καπετάνιου τὴ νύχτα περὰ τὴν ἡμέρα. Καὶ κκνεῖς δὲ
βγαίνει μπροστά της νὰ μιλήσῃ. Καὶ τὸ καράβι ἀκολουθεῖ τὸ
δρόμο του.

Τὸ κῦμα τώρα ἀρχίζει κ' ἡμερώνει. Κι' ὁ ἄνεμος τὴν ὥρη
του μαλακώνει. Κ' ἡ βροχὴ εἴχε πάψη δόλότελα. 'Ο οὔρανὸς ἀς
φύλαγε ἀκόμα τὴν ὅψη του σκουντουφλὴ κι' ἀκάθαρτη. Φαίνον-
ταν νὰ ξεθύμωνε ὁ δαίμονας ὁ Τρικυμός! Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ Καπε-
τάνιος. Καὶ ξέρει πῶς τὸ καράβι τῶσκ ταξειδεύει μέσ' τὸν κόρφο.

Καὶ τώρα δαίμονας ἄλλος παραδέρνει 'σ τοῦ Καπετάνιου τὴν
ψυχὴ. 'Ενω μὲ, χέρι ἀσάλευτο ὀδηγάει τὸ πλοῖο ἀνάμεσα σὲ
δυο ἀκρογιάλια απότομα, κ' ἐνῷ περνάει νησιὰ καὶ ξερονήσια,
δὲ βλέπει πουθενὰ κκνένα φῶς ποῦ νὰ τοῦ δείχνη τ' ἀράξοβολι
τῶν ὄχτρῶν. "Επιχθαν πολλὰ κ' ἔμχθαν τώρα νὰ φυλάγωνται, οἱ
ἀγαργνοί. Κ' ηύραν τὴ νύχτα βοηθή τους καὶ προστάτρα τους.

Που νὰ βέλῃ πλώρη; Καὶ ποῦ νὰ ριχτῇ καὶ νὰ χτυπήσῃ;
Η νύχτα ποῦ τὴν καταφρόνετε, τὸν ἐκδικιέται. 'Ο οὔρανὸς ὁ
ράθυμος τὸν περιπαῖται, βροὺς σὰ δυνατὸς ποῦ εἶναι. Βράζει,
φρυμάζει ὁ Καπετάνιος. Βλέπει ζερόδεξη, βλέπει μπροστά.
Σκοτάδια τῶν σκοτάδιῶν!

'Ο δρόμος τοῦ καραβιοῦ γίνεται πειὸ ἡμερος, πειὸ ἀργὸς
ἀκόμη. Ή πλάστη, κουρσμένη ἀπ' τὸ μεθῦσι της, ἔπειτε πάλι
σὲ κάρωμα βρθύ. Σὲ λίγο δόλότελα θὰ κοιμηθῇ. Κ' ἡ θάλασσα
ἐρωτόπαθη θὰ παραλύσῃ. Κι' ὁ ἄνεμος ὁ ξεφαντωτὴς θὰ ξεψυ-
ήσῃ. Καὶ τότε, ξημερώνοντας, κακὰ τὴν ἔχουν οἱ κουρσάροι!
Υήση.

Νάφεγγε κάπου! Μίὰ χαρακτιά... Μι' ἀγτίνα μισσοσθύμενή!
Μίὰ σπίθα μοναχά! Καὶ τ' ἄλλα εἶναι δουλειὰ τοῦ Καπετά-
νιου. Πλάγι του μένει τὸ δαυλὶ σβυτὸ καὶ περιμένει. Αὐτὸς
θὰ κάμη τὸ πλεούμενό του σὲ μίὰ στιγμὴ φωτὶδ μεγάλη, ποῦ
ν' ἀπλώσῃ τὰ στρηφτὰ γλωσσιδια της σὰν τόσα φειδικά 'σ τὰ
μάτια τῶν ὄχτρῶν.

Μι' ἀγτίνα! Μίὰ σπίθα μοναχά... Παρακαλεῖ καὶ βρίζει ὁ Κα-
πετάνιος. Καταριέται τὸν οὔρανὸ μὲ τ' ἀστρα του. Θάξεις, ἀν
μποροῦσε, νὰ βέλῃ φωτὶδ ν' ἀνάψη γύρω τὸν ἀγέρα, νὰ φλο-
γίσῃ καὶ τὴ θάλασσα ποῦ τὸν τριγυρίζει. 'Ο Καπετάνιος τέ-

τοικ στιγμή θεὸς δὲν πιστεύει. "Εγειρότας κάτι από μιὰ δύναμη θεοτική. Νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἀξιον νὰ προστάξῃ ὅτι θέλη καὶ νὰ γίνη. Μιὰ σπίθα μοναχά!

Ηαράφορος ἀρπάζει ἀπ' τὸ ζουνάρι τὰ πρυσίδολα. Θ' ἀνάψη τὸ δεκαλί, φωτιὰ θὰ βάλῃ σ' τὸ πυρόσκαφο, κι' ἀς γίνη ὅτι γίνη!

Ἐκεῖ κάπου θὰ φωλιάζῃ ὁ Τούρκος ἥσυχος, ντυμένος τὴν νύχτα φυλαγτό του. Σίδερο καὶ πυρολίθι σμιγούνε σε φίλημα σκληρό. Σπίθες πετιῶνται. Κι' ἀξιφνα ἔλαχμψ διάπλατος ὁ οὐρανός. Ο θεὸς βοηθός! Εἶγε γίνη ἡ προσταγὴ τοῦ Καπετάνιου! Μι' ἀστροβολίδα μεγαλόπρεπη ἔφεζε πίσω ἀπὸ τὰ σύνεφα, τὰ πέρασε σὰν ἀργαλειοῦ σαίτα κ' ἔπεσε πίσω ἀπὸ τὴν ράχη.

Η θάλασσα ἀντιλάμπει τὴν φλόγα τὴν θεῖκήν. Λίγχι μέτρα ἀπὸ τὴν πλάγη τοῦ καραβιοῦ μιὰ ξέρα φάνηκε, ποῦ καρτεροῦσε νὰ τὸ συντρίψῃ. Κι' ἀριστερά, καὶ πειστὸ πίσω, σὰ νὰ περίπαιξε τὸν κίντυνο καὶ νὰ τὸν προκαλοῦσε, κοιμῶνταν ἥσυχη ἡ ἀρμάτα ἡ ἐγτρική. Μὲ γέροι σιδερένιο ἔστρηψε τὸ δοιάκι ὁ Καπετάνιος. Σκοτάδι πάλι εἴγε γυθῆ. Καὶ τὸ πυρόσκαφο ἔρθε σὰ φίλος γνώριμος καὶ φίλησε τὸ μάγουλο τῆς τούρκικης φρεγάτας. Σὲ λίγο τὰ νερά τοῦ κόρφου καὶ γύρω τὰ βουνά πηγαν κι' ἀνάδωσαν τ' ἀντίφεγγο τῆς φοβερῆς τῆς πυρκαγιᾶς.

Η βάρκη μὲ τοὺς συντρέφους τρέγει μ' ἀντρίκειο κωπηλάτισμα κατὰ τὸ πέλαγο. Κοντὰ σ' τὸ κανάλι τὸ στενὸ τοῦ κόρφου ἔφτασε τοὺς νικητές ἡ μέρχ, ἡ μόνη ποῦ τοὺς κυνηγοῦσε σὰ νὰ ζήλευε τὸ θρίαμβό τους. Κάποιος ἀπ' ὅλους ἔδειξε κοντά τους ἔνα κουφάρι πνιγμένου ν' ἀρμενίζῃ. Τότε εἰδαν πῶς ἔλειπε ἔνας ἀπ' αὐτούς, ἐκεῖνος ποῦ δὲ θέλει κανένας τώρα νὰ τὸν ὀνομάσῃ.

— Σταθῆτε! φωνάζει ὁ Καπετάνιος. Δέστε τον ἀπ' τὸ λαιμό. Καὶ τραχάτε. Εἶναι τὸ λάθυρό μας!

Κανάρης.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς κάποιον έατρόν

Ἄπ' τοὺς ἀρρώστους σου κανεὶς δὲν ἥμπορεῖ γιὰ σένα
ν' ἀνοίξῃ στόμα καὶ νὰ πῆ παράπονο κανένα.

Καλὰ τὸ λές! Κανένας τοὺς δὲν θὰ μιλήσῃ πλιά...

Ο Χάρος δένει ὄλωνῶν τὴν γλῶσσα, τὴν μιλιά!...

ΣΑΤΑΝΑΣ